

PROLOOG

Alec

Hoe kon dit nou?

Dani Collins kwam in Southview wonen.

‘Onmogelijk,’ mompelde ik in mezelf terwijl ik het gaspedaal intrapte.

Een uur geleden was het leven nog normaal geweest. Ik was na de training thuisgekomen en had in recordtempo een paar kommen goulash naar binnen gewerkt terwijl mijn pa tegen me aan kletste over het nieuwe amfibievoertuig van een vriend van hem. Ik stond op het punt om van tafel te gaan toen mijn ma me het nieuws vertelde.

Opgewonden ratelde ze over hoe Dani’s ouders gingen scheiden, waardoor Dani en haar moeder nu bij haar opa in zouden trekken. Ze gilte zo’n beetje van enthousiasme over hoe fantastisch het zou zijn dat ze eindelijk in de buurt kwamen wonen.

Stel je eens voor hoe vaak we ze nu kunnen zien!

Ik knikte en glimlachte als de brave zoon die ik ben en probeerde ondertussen niet compleet door te draaien bij de gedachte dat ik haar iedere dag zou moeten zien.

Dani. Collins. Kwam. In. Fucking. Southview. Wonen.

Ik was zo snel mogelijk met een smoesje naar buiten geglipt, want ik had behoefte aan frisse lucht (en muziek) om deze onverwachte plot-twist te verwerken. Mijn nichtje maakte heel neurotisch playlists voor ieder moment van haar dag, en ze had mij aangestoken met die lichtelijk obsessieve gewoonte, met als gevolg dat ik nu de meedogenloze werkelijkheid van Het Leven niet meer aankon tenzij ik die eerst marineerde in de juiste muziek.

Ik stapte in Burrito (mijn roestbak van een Oldsmobile Alero uit 2003) en reed gewoon maar wat rond terwijl ik ‘Escorpião’ op standje gehoor- schade zette. Ik mocht het Braziliaanse nummer dan niet begrijpen, maar ik was er wel fucking gek op. Ik wist dat het iets betekende als “‘Ik hou van je’ is bullshit”, dus dat was goed genoeg voor mij.

Maar alsof Burrito het zelf bedacht had, sloeg ik af, de amper zicht- bare landweg op die kronkelend door het bos naast de vijver liep. Ik reed over het met sneeuw bedekte pad tot ik het oude, verlaten schuurtje zag dat ooit ‘onze plek’ was geweest.

Waar ben ik in godsnaam mee bezig?

De nacht was stil; de dikke laag sneeuw dempte het geluid van de wereld, dus toen ik uit de auto stapte was alles wat ik hoorde het geknorp van sneeuw onder mijn schoenen terwijl ik naar het gebouwtje liep. Het had er altijd al uitgezien alsof het ieder moment kon instorten, en dat was niet bepaald beter geworden sinds de laatste keer dat ik hier was geweest.

De zomer na de brugklas.

Ik duwde de deur van het verlaten schuurtje open en stapte naar bin- nen, waarbij ik bijna verwachtte dat er een groep wasberen op me af zou stuiven die mijn ogen eruit wilden krabben. Het was een aangename verrassing toen dat niet het geval bleek te zijn. Het was donkerder dan donker, maar toen ik de zaklampfunctie op mijn mobiel inschakelde, voelde het alsof er een puck tegen mijn borst aan werd geschoten. Hoe kon het er nou nog steeds hetzelfde uitzien?

Ze waren er nog, precies diezelfde tuinstoelen die we destijds uit de werkplaats van mijn pa hadden gejat om ons belachelijke schuurtje te meubileren. Wat ook nog steeds aanwezig was: het enorme gat in het dak, dat we hadden omgedoopt tot ons ‘daklicht’.

Holy shit.

Ik slikte en keek omhoog naar de maan. Alles aan ‘onze plek’ was

hetzelfde gebleven. En wie hield ik voor de gek: de herinnering aan haar was dat ook. Aan Dani.

En de laatste keer dat ik haar had gezien.

Ongeveer vijf jaar geleden

‘Ik wil niet naar huis.’

Ik gluurde opzij naar Dani’s gezicht. Haar blik was omhooggericht naar de maan, en ik kon niet geloven dat ze alweer zou vertrekken. In ons vijverschuurtje zaten we naast elkaar op een deken. Ik maakte het understatement van de eeuw toen ik zei: ‘Wat is dit kut.’

Iedere zomer kwamen Dani en haar moeder een maand lang hierheen. Eén maand waarin onze moeders (beste vriendinnen) 24/7 met elkaar optrokken, en waarin wij konden doen wat we maar wilden, elke dag opnieuw. We gingen fietsen, vissen, bij het zwembad hangen, kilometers ver wandelen terwijl we elkaar de oren van de kop kletsten over van alles en nog wat... Kortom: zomerse perfectie.

Het was een traditie die ieder jaar terugkeerde, al langer dan ik me kon herinneren.

Letterlijk.

Eigenlijk was hun jaarlijkse bezoekje bedoeld om haar grootouders te zien, maar aangezien Dani het grootste deel van haar tijd met mij doorbracht bij ons thuis (of op onze hangplek in het schuurtje), voelde het altijd als ónze vakantie.

En het was met afstand het beste onderdeel van de zomervakantie. Want één maand per jaar was ze mijn beste vriendin. Dertig dagen lang klooiden we samen wat aan en lachten we ons een breuk, en daarna ging ze weer terug naar de luchtmachtbasis waar haar vader op dat moment gestationeerd was, tot het volgende vuurvliegjesseizoen.

Alleen vertrokken ze nu al na twee dagen. Ditmaal waren ze langsgekomen voor de begrafenis van haar oma, en ditmaal was haar eikel van

een vader – *de kolonel* – met ze meegekomen. (Wat een grote vergissing bleek te zijn, want zijn aanwezigheid hielp juist alles naar de klote.)

Het was episch op de slechtst denkbare manier.

Mick, Dani's opa, flipte na de begrafenis compleet tegen haar vader. Hij zei dat het meneer Collins' schuld was dat haar oma was gestorven aan een gebroken hart, omdat hij Dani's moeder had meegenomen en haar steeds maar weer het hele land door verhuisde.

Toen zei Mick (waar iedereen bij was) dat ze maar gewoon terug moesten gaan naar 'waar ze in godsnaam deze keer ook maar gestationeerd waren' en uit zijn ogen moesten verdwijnen.

Yep: rampscenario.

En nu zouden ze morgenochtend vertrekken.

Wat betekende dat we niet naar Kriz' Bakkerij zouden wandelen en dat we daar niet buiten zouden gaan zitten aan een plakkerig tafeltje zodat we konden proberen te raden welke klant welke donut ging bestellen, afgaand op hun kledingkeuze.

Een van onze (vele) jaarlijkse tradities.

'Ik weet dat dit me een slecht mens maakt,' zei ze, terwijl ze naar me opkeek met bruine ogen die te verdrietig stonden, 'maar ik geloof dat ik meer zit met het feit dat ik mijn maand hier niet krijg dan met die hele familievete.'

En toen zag ik het.

Er stonden tranen in haar ogen.

Het bezorgde me altijd een oncomfortabel gevoel om iemand – wie dan ook – met tranen in hun ogen te zien; ik deed niet aan serieus. Maar om de meest sarcastische persoon die ik ooit ontmoet had verdrietig te zien zijn? Dat hakte me emotioneel gezien in mootjes, om eerlijk te zijn.

'Collins.' Ik duwde mijn schouder speels tegen die van haar aan, want ik wilde haar maar wat graag opvrolijken. 'Als je gaat huilen, dan gooi ik je uit deze schuur en in de vijver, ik zweer het.'

Ze stootte een hoestlachje uit, en haar stem was dik toen ze zei: ‘Echt een stoer mannetje, hoor, mij een partijtje bedreigen terwijl we allebei weten dat je dat niet zou doen. Kom op.’

‘Je bent zo gemeen,’ plaagde ik.

‘En jij bent zo klein,’ plaagde ze terug – een pijnloos grapje, aangezien ik niet klein was; zij was gewoon langer dan iedereen.

‘Je bent geen slecht mens, trouwens,’ zei ik, toen ik opmerkte dat haar ogen nog steeds die emotionele glans hadden die ervoor zorgde dat ik haar opa’s gezicht wilde verbouwen omdat hij zo’n klootzak was. ‘Je mag het best jammer vinden dat je niet kunt blijven.’

Ze slikte en beet op haar onderlip, alsof ze probeerde zich groot te houden.

‘Ik bedoel, ik vind het in ieder geval jammer,’ gaf ik toe, compleet met een kraakje in mijn stem, want het wás ook zo. Hoe moest ik nou zome- ren zonder dat ik door de stad kon struinen met Dani?

‘Vind je het jammer?’ vroeg ze, haar stem zo zacht dat het bijna een fluistering was. Haar ogen flitsten over mijn hele gezicht heen. ‘Echt?’

Ik knikte en voelde een stekende pijn in mijn borst toen ik een traan uit haar ogen zag ontsnappen, want Dani Collins kon niet huilen. Dat mocht niet.

Ineens verschoof alles in het universum een stukje en wilde ik gewoon dat zedaarmeestopte. Onmiddellijk. Alles zat fout als zij niet gelukkig was.

Want Dani wás die sprinkelende ogen en aanstekelijke lach. Dani was geluk.

Voordat ik het wist, lagen mijn duimen op haar wangen en veegden ze de tranen weg, en ik slikte moeizaam terwijl ze naar me staarde alsof ze probeerde uit te puzzelen wat er gebeurde.

‘Ik weet het ook niet,’ gaf ik toe, want we waren altijd al in staat geweest om elkaars gedachten te lezen, en ik had geen idee waarom ik haar plotseling wilde kussen. ‘Ik weet niet wat dit is.’

‘Same,’ zei ze met een knikje. Haar blik gleed omlaag naar mijn mond en in een ogenblik bonkte het bloed in mijn oren.

‘Moeten we...?’ Ik vroeg het – nee, ik ádemde het, terwijl ik besepte dat mijn duimen nog steeds over haar zachte huid gleden.

Vroeg ik haar nou serieus (zonder het te zeggen) of we moesten zoenen?

Wat gebeurde er in godsnaam?

‘Ik bedoel, eens moet toch onze eerste keer zijn,’ zei ze, mijn gedachten over de kus lezend. Ze kreeg die vastberaden blik in haar ogen die ze had wanneer ze ergens helemaal van overtuigd was.

Niemand was zo goed in plannetjes smeden als Dani. Ze was bijna overal voor in. Ik vroeg me altijd af of dat alleen maar de vakantieversie van Dani was, of dat ze thuis ook zo was.

‘Dus misschien moeten we... inderdaad?’

Ze zei het met een vraagteken in haar stem en ik had geen idee hoe we hier terecht waren gekomen.

Holy shit.

‘Meen je dit?’ wist ik uit te brengen, en mijn stem klonk maar een klein beetje verstikt. *Horen mijn handen eigenlijk nog steeds op haar gezicht?*

Echt, *what the hell?* Waarom klonk dit als een fantastisch plan terwijl het hier ging om Dáni?

‘Ik geloof van wel,’ zei ze, met dansende ogen waar het verdriet langzaam uit wegsijpelde.

Ik was misschien nog in staat geweest om het terug te nemen – om omwille van onze vriendschap te doen alsof we het niet hadden overwogen – maar toen ze zo naar me keek, was alles voorbij.

Ze keek naar me alsof ze wilde dat ik haar kustte. Alsof ze wáchtte tot ik naar haar toe zou leunen.

En god beware me, maar ik had al te lang gedroomd van met haar zoenen om sterk te zijn.

‘Kom dan eens dichterbij, Collins.’

Terwijl ik diep inademde door mijn neus, schotelde mijn hoofd me de kristalheldere herinnering voor van hoe we ons samen achterover lieten zakken op dat kleed en hoe ik me volledig in haar verloor. De geur van het schuurtje in mijn neus – een mengelmoes van aarde en cederhout en nostalgisch verlangen – hielp daar ook niet bij. De geuren waren zo fucking bekend dat ik me bijna gedwongen voelde om langs de wand naar de hoek te lopen, waar we op een klein stukje muur onsamenhangende onzin hadden neergekrabbeld met verfstiften. Ik wilde erheen lopen, gewoon, om te zien of ons langvergeten kunstwerk er nog zat.

Maar de seconde dat dat idee opborrelde in mijn hersenen, herinnerde ik me de rest ook.

En toen wilde ik me helemaal niks meer herinneren.

Want hoewel het jaren geleden was, bleef ik er pissig over. Logisch gezien zou het er nu niet meer toe moeten doen. *Ik zou eroverheen moeten zijn.*

Maar terwijl ik naar huis reed, besepte ik dat ik dat blijkbaar nog niet was.

Helemaal niet, zelfs.

Ja, we waren ouder, en já, het was onlogisch, maar ik haatte Dani Collins nog steeds om wat ze had gedaan na de avond dat we hadden gezoend.

Te quero bem' é o caralho

Eu vou acabar contigo

Of, in het Nederlands:

'Ik hou van je' is onzin

Ik maak je af, je gaat eraan

HOOFDSTUK EEN

Februari – Eindexamenjaar

Dani

‘Wakker worden, we zijn er.’

Ik deed mijn ogen open, maar in plaats van mijn slaapkamer zag ik het koude raam waar mijn voorhoofd tegenaan rustte, met daarachter sneeuw en grijze lucht.

Hetzelfde uitzicht waar ik al uren naar had gestaard voordat ik eindelijk in slaap viel.

Godver, dit gebeurt echt.

‘Help me even herinneren waarom we hier ook alweer zo nodig naartoe moeten verhuizen,’ zei ik, en ik leunde voorover in de passagiersstoel om mijn voeten terug in mijn Converse-gympen te schuiven. We hadden net zes uur gereden in een verhuishwagen die tot de nok toe gevuld was met onze spullen (die allemaal verkeerd bezorgd waren op ons oude adres in Minot – bedankt hè, luchtmacht), zodat we op een plek konden gaan wonen waar de gevoelstemperatuur diep onder nul lag, met zo te zien minstens een meter sneeuw op de grond. Het sloeg werkelijk helemaal nergens op. ‘Ik bedoel, waarom niet Californië?’

‘Hier hebben we het al over gehad,’ zei mijn moeder. ‘Te duur, te heet in de zomer en hé, jij gaat het fantastisch vinden om hier te wonen.’ Ze zette de motor van de truck uit en trok de sleutels uit het contact. ‘Je genoot hier zo toen je jonger was, weet je nog?’

De hoofdreden dat ik hier zo genoot was Alec.

Mijn maag draaide zich in de knoop bij de gedachte aan hem en de realiteit dat ik hem onder ogen zou moeten komen nadat hij mij en onze

langeafstandsvriendschap had geghost. Ik hield mijn hart vast voor dat ongemakkelijke weerzien. Daarnaast was ik nog steeds lichtelijk pissig, maar ook hoopvol; zodra het ongemakkelijke moment voorbij was, zou hij weleens het beste aan deze verhuizing kunnen zijn.

Of op z'n minst maakte hij het hopelijk... een iets minder grote nachtmerrie.

Want Alec Barczewski was altijd al een hilarische zonnestraal geweest met het onvolprezen vermogen alles beter te maken. Het was al lang geleden en we waren nu uiteraard andere mensen, maar in mijn hart wist ik dat mijn nerdyvriend dit op een of andere manier oké zou kunnen maken.

‘Het is iets heel anders om te houden van een plek die je één keer per jaar bezoekt, in de zómer, dan er het hele jaar te wonen,’ mompelde ik, het portier openduwend. Ik sprong uit de truck en trok mijn capuchon over mijn hoofd terwijl de ijzige wind tegen mijn wangen sloeg. ‘Vooral als het klimaat in de winter er verschrikkelijk is.’

Lieve help, die wind lijkt wel gemaakt van glassplinters. Waaaaaaarom kiezen mensen ervoor om op zo'n koude plek te gaan wonen? Ik had eerder op koude plekken gewoond, dus het was niet nieuw voor me, maar het was me op een of andere manier gelukt om te vergeten hoe verkleumd je je precies kon voelen.

‘Stop met miepen. Ik ben net door de drive-thru geweest, dus er zitten een hamburger en frietjes in je tas.’ Ze pakte mijn elleboog vast en vouwde mijn arm door de hare heen nadat ik de autodeur dicht had gegooid.

‘Serieus?’ Mijn maag knorde en mijn neus ving een vleugje ui op terwijl ik in mijn totebag gluurde. ‘Het perfecte laatste avondmaal voordat ik doodvries, dank je.’

‘En we zijn nu officieel inwoners van Southview,’ verklaarde ze met een angstaanjagend besliste toon in haar stem. ‘Of je het nou leuk vindt of niet.’

Ik zuchtte en dacht: echt duizend keer néé, terwijl ik een kleine hamburger uit mijn tas haalde en er een hap van nam. Kauwend en met een buik vol vrees staarde ik naar het grote witte huis waar we voor stonden.

Wat ergens wel logisch was, want de laatste keer dat we hier waren, stonden pap en ik zwijgend de auto in te pakken terwijl mijn moeder op de oprit met mijn opa stond te ruziën.

Je hebt je familie en je hele leven opgegeven om die Iulhannes van vlieg-basis naar vliegbasis te volgen – was het het waard? Vind je het fijn, dat onwortelde bestaan, waarin Dani niet eens weet hoe een echte familie eruitziet?

‘Het lijkt erop dat hij niet thuis is,’ zei ik, terwijl ik de gesloten gordijnen en lege oprit in me opnam. ‘Hij weet dat we komen, toch?’

‘Natuurlijk is hij thuis,’ zei ze. ‘Zijn auto staat waarschijnlijk gewoon in de garage.’

‘Hij zet zijn auto nooit in de garage,’ wees ik haar terecht. Toen nam ik nog twee enorme happen en zei met volle mond: ‘Dat is waar zijn gereedschap ligt.’

Of het wás in ieder geval waar zijn gereedschap altijd lag, voordat hij besloot ons uit zijn leven te snijden.

‘Het is al een tijdje geleden, misschien heeft hij de boel wel opgeruimd,’ zei ze. ‘En niet praten met je mond vol.’

‘Probeer dan niet om een gesprek met me te voeren terwijl ik aan het eten ben.’

Maar toen we naar de deur toe liepen, bleek hij inderdaad niet thuis.

Mam schonk me een glimlachje en deed alsof er niks aan de hand was, maar er zat een verraderlijke rimpel tussen haar wenkbrauwen die me verklapte dat ze zenuwachtig was. Ze zocht zijn nummer op in haar mobiel en drukte de telefoon tegen haar oor, op haar onderlip knabbelend terwijl ze wachtte tot hij opnam.

‘O. Pap. Hé.’ Haar woorden vormden witte wolkjes voor haar gezicht.

‘We zijn er met de verhuishwagen. Ben jij onderweg hierheen?’

Ik sloeg mijn armen over elkaar in een poging niet in een ijsblokje te veranderen en keek toe hoe zij luisterde naar zijn antwoord.

Dit was niet goed.

De rimpels in haar voorhoofd bleven, en ze begon te ijsberen.

‘Natuurlijk, weet ik. Ja, dat is prima,’ zei ze. ‘Maar we dachten dat je ons hier zou komen helpen.’

Geweldig. Opa Mick was pleite tijdens het verhuizen. Ik zou boos moeten zijn, alleen was ik door de kou niet meer in staat om menselijke emoties te voelen.

Mijn woede was een ijspegel.

‘Tuurlijk. Dat snap ik,’ zei ze. ‘Maar je wist dat we kwamen, toch?’

Natúúrlijk wist hij dat we kwamen, dacht ik. Dit was waarschijnlijk zijn manier om ons een dikke middelvinger te geven.

God, ik kon nog steeds niet geloven dat we bij hem introkken.

Eerlijk is eerlijk: als ik terugdacht aan mijn kindertijd, had ik alleen maar goede herinneringen aan opa Mick. Hij mocht dan stil en stug zijn, maar hij had me leren vissen en skeeleren en hij noemde me ‘Danipopje’ en ik mocht heel vaak op zijn schouders.

Maar die herinneringen werden allemaal overschreven op de dag dat hij mij en mijn ouders letterlijk had weggetrapt bij oma’s begrafenis toen ik in de brugklas zat.

Voor het oog van iedereen die de uitvaart bezocht.

Dus ik stond nog steeds paf dat we op een of andere manier, Joost mocht weten hoe, op het punt stonden onze spullen hierheen te verhuizen, naar zijn huis, alsof die hele nachtmerrie nooit had plaatsgevonden.

Feitelijk gezien had hij de bovenverdieping van zijn huis omgebouwd tot appartement voor ons – mam zei dat graag, alsof dat een enorm verschil maakte – maar ik begreep nog steeds niet waarom dit een goed idee was.